

[Niels Westerby.]

af lønmodtagerfradraget og hustrufradraget, må jeg sige, at hele den fradragsjungle, vi har i vort indkomstskattesystem, bestemt ikke tiltaler mig. Den har naturligvis udviklet sig på den måde, at det er lykkedes snart en, snart en anden befolkningsgruppe at opnå et fradrag — man prøver jo at få noget ud af det på andre befolkningsgruppers bekostning. Men mange af dem vil neutralisere hinanden; at trække fra er kun en smuk juleleg, når man skriver selvangivelse, men i virkeligheden er der ingen realiteter i mange af fradragene. Jeg tror derfor, det vil være vigtigt som et led i en skattereform at prøve at gennemføre en modregning af de forskellige fradragsregler, sådan at vi kunne komme af med dem og få et mere hensigtsmæssigt skattesystem. Men den skattepolitiske balance, der nu er imellem de forskellige befolkningsgrupper, skal bevares. Jeg beder den højtærede finansminister lægge mærke til, at der ikke er tale om at forskyde byrdefordelingen mellem befolkningsgrupperne; der er kun tale om ved en ligelig modregning imellem de forskellige befolkningsgrupper at få skattesystemet forenklet.

En- og tofamiliehusejernes forhold er også taget op i forslaget til ligningsloven af den højtærede finansminister. Jeg forstår, at ændringen af lejeloven har medført, at lejerner af lejligheder, der er taget i brug for den 1. september 1939, har fået deres husleje forhøjet med ca. 25 pct. Under hensyntagen til denne forhøjelse og den stigning i ejendomsværdien, der finder sted ved den 13. alm. vurdering, vil man altså prøve at skabe ligestilling imellem ejere og lejere. Jeg kan i og for sig i princippet tiltræde den højtærede finansministers forsøg herpå. Jeg vil forbeholde mig nøjere at kigge på de tekniske bestemmelser; men jeg finder, at det er ganske rigtigt at mildne følgerne af den nye vurdering, men ikke mere, end at der bliver et rimeligt forhold til lejerner i den gamle boligmasse.

Alligevel vil der jo ikke blive ligestilling mellem ejere og lejere. Man kan naturligvis i princippet gå to veje: man kan give dem, der bor i lejligheder, de samme muligheder for fradrag som dem, der bor i deres eget hus. Det er oplyst, at dette vil give et ind-

tagtstab for statskassen på 500-600 mill. kr. Det ville jo også være en noget pjattet facon at gribe lovgivningsarbejdet an på, for bogstavelig talt alle mennesker i landet bor enten i lejet lejlighed eller i parcelhus, og hvis man skal gennemføre lige store skattebegunstigelser for begge kategorier, er der bogstavelig talt ingen mening i alle de fiksfakserier og manipulationer. Man kunne snarere spørge, om det er berettiget, at de, der bor i eget parcelhus — i huset i haven, som det hedder — har forholdsvis gode muligheder for at bringe deres skattepligtige indkomst ned. Naturligvis er der noget tiltalende i, at man skattepolitisk fra lovgivningsmagts side prøver at fremme mulighederne for, at folk kan få deres eget hus — det er utvivlsomt den bedste ramme om en families liv — men er det helt berettiget med så store skattebegunstigelser, som der rent faktisk er for parcelhusejere sammenlignet med lejere? Mange mennesker har imidlertid anskaffet sig parcelhus under, ja, direkte i tillid til den gældende lovgivning. De har regnet ud, at når de kunne anskaffe sig et parcelhus, fik de den og den skattebegunstigelse. Utvivlsomt har skattebegunstigelserne også bidraget til at presse priserne på parcelhuse op, for netop i kraft af skattebegunstigelserne er der flere, der er i stand til at købe parcelhuse. Der bliver således en større efterspørgsel efter parcelhuse, folk er i stand til at betale mere, og det bidrager naturligvis til at presse priserne op.

I virkeligheden er det i dag i det store og hele ikke dem, der nu bor i parcelhusene, der har fordel af skattebegunstigelserne, men dem, der har solgt dem husene. De skattebegunstigelser, de nuværende beboere har, bliver nemlig kapitaliseret til fordel for dem, der solgte huset — de får en højere pris, end de ellers ville have fået — og det vil derfor ikke være rigtig retfærdigt og rimeligt at ophæve de skattebegunstigelser, parcelhusejerne har i øjeblikket.

Det er dog et spørgsmål, om man ikke her i det høje ting og i udvalget burde overveje at indføre i alt fald en regel om, at disse skattebegunstigelser falder bort, hvis huset købes efter f. eks. den 1. april 1966. Det ville hjælpe med til at holde ejendomspriserne nede og til at begrænse den uretfærdighed, der er imellem lejere på den ene side og ejere af parcelhuse på den anden side.